HUIS & HABITAT

Pieter en WillyPeter

Peter van Tuijl

Peter van Tuijl

HUIS & HABITAT

Pieter en WillyPeter

Peter van Tuijl

ten geleide

Arcadië wordt geassocieerd met een utopisch landschap vol met bloemen, fruit en prachtige bossen. Een lieflijk en romantisch landschap waar het goed toeven is. Het is een opvatting die reeds opgeld deed in de klassieke oudheid en in de Christelijke traditie synoniem wordt geacht met het paradijs of de hof van Eden.

"Met tranen in de ogen heb ik staan kijken hoe het Nederlandse landschap door de opkomst van de welvaartsmaatschappij werd kapot gemaakt. Het was een aanslag op mezelf, op mijn eigen ziel", vertelt cultuurfilosoof Ton Lemaire. Sindsdien leeft Lemaire teruggetrokken op een boerderij in een afgelegen dorpje in de Franse Dordogne. Een 'ecologische vluchteling' noemt hij zichzelf. Naar zijn zeggen moet de hedendaagse mens op zoek naar het nieuwe Utopia. Hij vindt het noodzakelijk dat de mens de aarde herontdekt door zintuigelijke waarnemingen. "Voordat het te laat is", zo waarschuwt hij. "We moeten de aarde weer terug voelen en een nieuwe relatie aangaan met bijvoorbeeld de lucht en het weer. Waar wandelen weer een spirituele en zingevende ervaring wordt."

Links WillyPeter en rechts Pieter

Pieter & WillyPeter

In de afgelopen jaren heb ik Pieter leren kennen en in zijn kielzog WillyPeter. Pieter woont op de boerderij die eens van zijn ouders was. WillyPeter komt de meeste dagen in de loop van de middag en gaat 's avonds weer naar zijn eigen 'huis', een open plek in het bos. Twee mannen die weliswaar geen cultuurfilosoof zijn, -en ook geen ecologische vluchteling-, maar wel heel dicht bij de natuur leven en rijkdom niet vertalen in materiële zaken. Een computer hebben ze niet, een TV evenmin en ik heb zelfs geen radio kunnen ontdekken. Wel veel boeken en knipsels van kranten en tijdschriften over kunst en cultuur dichtbij en ver weg. Het zijn kunstenaars, ze schilderen en maken muziek. Het zijn ook kunstenaars die het instrument van het leven bespelen; op hun manier, wars van luxe. Voor mij, die hecht aan enige regelmaat en burgerlijkheid, was die levenswijze een gewaarwording die ik nog niet eerder van zo'n nabijheid had meegemaakt. Een manier van omgaan met de wereld, die door sommigen betiteld wordt als ver van het echte leven, ver weg van de werkelijkheid. Als zodanig zou je hen naast kunstenaars ook kluizenaars kunnen noemen. Mannen die zich enigszins verstoppen voor de buitenwereld die hen wellicht teveel op de huid zit als het gaat om het gangbare leven. De aanraking met hun leven leidde voor mij soms tot fronsende wenkbrauwen; over dingen die ik niet gewend ben en die niet in mijn 'gewone' leven voorkomen. Ik weet het, niet alles in het leven berust op vrije keuzes. Situaties, omstandigheden leggen de vrijheid van keuzes deels aan banden. Waarschijnlijk zal dat, net als bij ieder ander, ook bij Pieter en WillyPeter zo zijn geweest. Echter hun huidige levensstijl, zo dicht bij 'huis en haard', zo verweven met de natuur, heeft iets van wat Lemaire de nieuwe herontdekking van de aarde noemt. Met respect wil ik 'het leven van deze mannen' in een boek tonen. Mannen die hun Utopia, hun Arcadia, vinden op een paar vierkante kilometers, dicht bij huis en ver weg van het materiële. "Ver weg van de Westerse wereld waarin de dominantie van consumptie, overvloed en rijkdom, de mens muteert", aldus Lemaire.

kitekat
kitekat
kitekat
kitekat
kitekat
kitekat

Pieter

Ik open het grote hek en loop het tuinpad op. Vlak bij het huis loopt Pieter en als hij mij ziet zegt hij verbaasd *"wie ben jij dan wel?"* Ik ben Peter en als het goed is hebben Martin en Carla al over mij verteld. De verbazing valt weg en hij noemt mij de fotograaf. Ik druk hem de hand, hij voelt warm aan. De hand is vuurrood, Pieter ademt zwaar. Ben je een beetje ziek geweest vraag ik hem. *"ik heb een longontsteking gehad"*, antwoordt hij. *"Ben ook nog twee dagen in het ziekenhuis geweest. Maar ik moet er niets van hebben. Nu heb ik vocht in mijn been. Ik heb er wc papier omheen gedaan want het vocht komt door mijn huid naar buiten. Ik heb er eergisteren ook zalf opgedaan maar die beet enorm en het heeft er heel slecht aan gedaan. Ik heb zo'n pijn gehad en nog."*

Pieter staat tegen een boom geleund. De boom helt wat naar achteren. Zijn stem is zacht en ik moet me wat naar hem toe buigen om hem goed te verstaan. *"Het lijkt wel of de boom beweegt"*, fluistert hij. Ik vermoed op dat moment dat hij koortsig is en vraag hem of het misschien beter is als ik een andere keer terugkom. Maar hij schudt met zijn hoofd en met zijn dikke stok houdt hij zich, leunend tegen de boom, staande.

Pieter

We lopen zijn wilde tuin in. Het is warm voor de tijd van het jaar. Ondanks dat, heeft Pieter zich dik aangekleed. Hij zoekt een grote oude stronk op waarop hij gaat zitten, steun zoekend aan zijn stok. Met ogen gesloten vertelt hij. Over zijn ouders, zijn studie aan de academie, over de vele schilderijen die hij gemaakt heeft. Ook over enkele verliefdheden in zijn leven. *"Eens vroeg iemand 'do you want sex with me'. Nee dat zou de liefde voor mij zo hebben bezoedeld."* Zijn stem is een fluister, bijna onhoorbaar stil. Nu na al die jaren, als zeventigjarige, meen ik nog iets van de hunkering in zijn woorden te kunnen horen.

Pieter werd 10 augustus 1945 geboren op de boerderij. *“Mijn vader is in 1985 gestorven en mijn moeder in 1989 en sindsdien woon ik hier alleen. Mijn broer heeft er destijds voor gezorgd dat ik hier mijn leven lang kan blijven wonen.”*

Na de mulo ging Pieter naar de kunstacademie in Arnhem en werd kunstenaar; vooral kunstschilder van landschappen, kastelen en pittoreske bouwwerken en portretten. Veel van die schilderijen heeft hij mij laten zien en ik heb er verscheidene voor hem op de foto gezet.

Ontroerd raakt hij als hij me op een middag vertelt over zijn portretten en de ontmoetingen die tot het maken daarvan hebben geleid. Portretten zijn voor Pieter iets van de intimiteit van de schilder en zijn muze samen; met het tonen van zijn portretten is Pieter uiterst terughoudend.

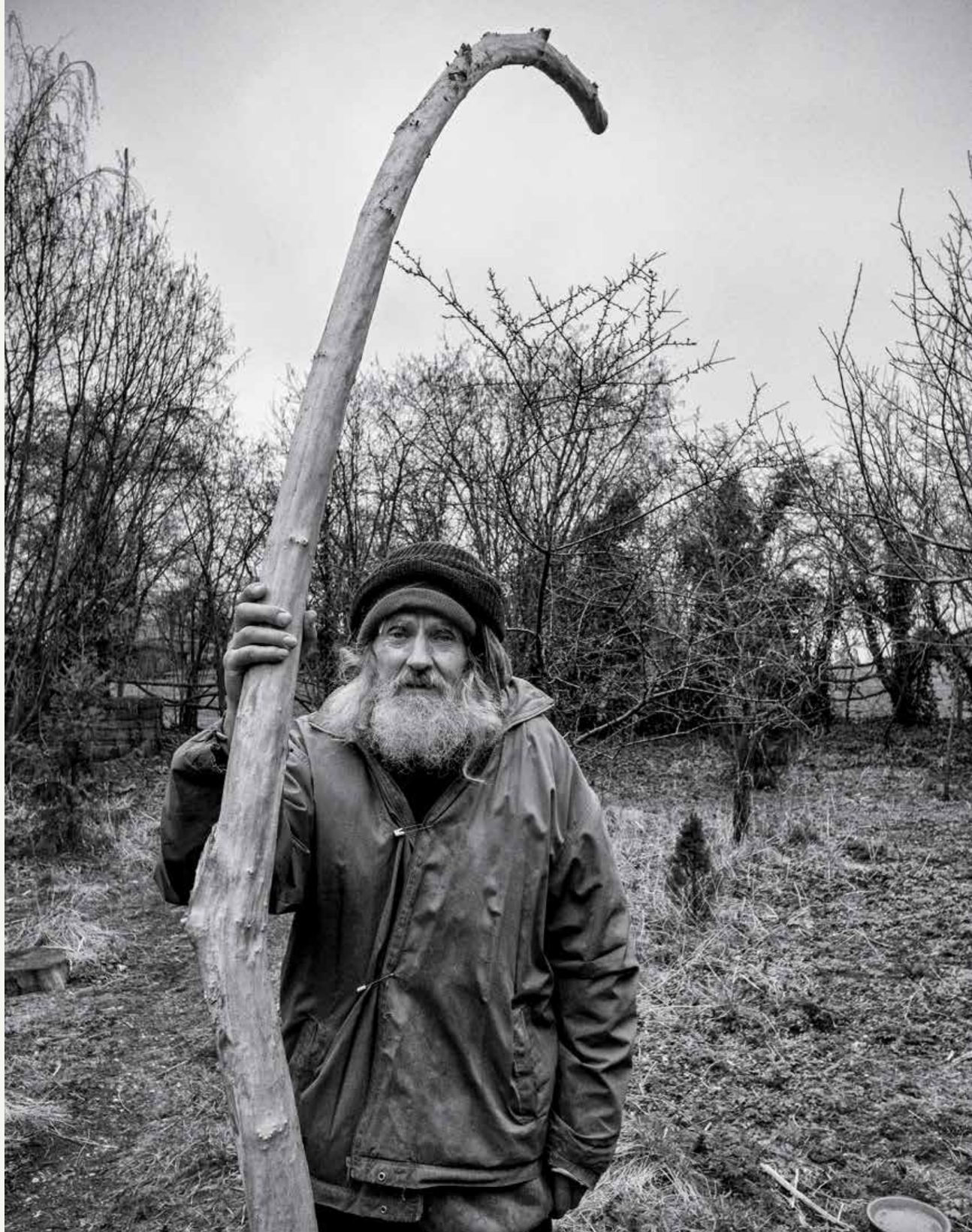

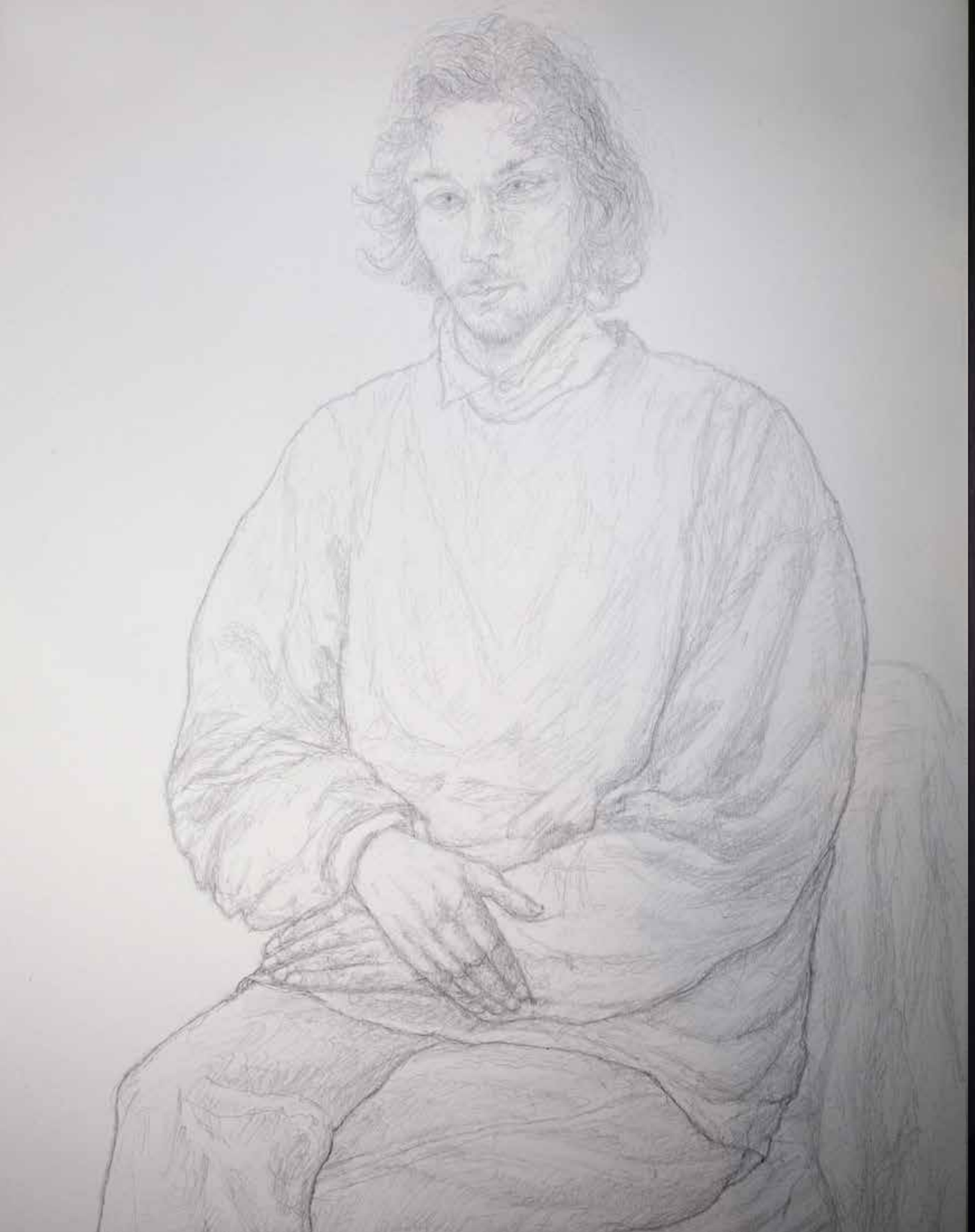

Zijn fiets met aan het stuur zijn krukje en tas met tekenspullen stond al bij de poort. Ik riep hem een paar keer. *"Ja ik wilde net gaan tekenen, hier vlakbij. WillyPeter is er niet; hij is zwemmen in het Braamtse gat. Het water is nog wel koud maar het is goed voor WillyPeter. Ik heb het ook veel gedaan maar durf het niet meer vanwege mijn been. De huid is zo dun dat bij het minste of geringste dat ik het stoot het weer stuk is en ik heb er te lang mee gezeten; bijna 2 jaar.*

Ik schilder een huisje hierachter; ze gaan het afbreken en opnieuw opbouwen maar ik vind het zo'n mooi huisje. Ze zijn al bezig, de mannen met witte pakken.
Ik zat daar gisteren ook te tekenen en toen kwam er een man die erg geïnteresseerd was. Hij wilde mijn werk zien. Ik heb wat werk in de wasruimte gezet want hij heeft gezegd dat hij vanavond wil komen kijken." Hij neemt me mee naar de bijkeuken annex wasruimte. Misschien wil hij wel wat kopen, suggereer ik. *"Heel vaak vind ik het niet fijn om schilderijen te verkopen. Ik kan er moeilijk afstand van doen. Als ik af en toe wat kunstboeken kan kopen ben ik allang tevreden."*

In de schuur zie ik een luit liggen. *"Ja tegenwoordig loop ik 's morgens over de tuinpaadjes op de luit te tokkelen. Ik vind dat fijn, ontspannend. Ik heb de luit een jaar of vijf geleden bij de kringloop gekocht voor, ik geloof, 15 euro."*

Later als hij op zijn schilderplekje zit haalt hij zijn enigszins gehavende Caran D'ache tekendoos uit zijn tas. Als ik hierover een opmerking maak vertelt Pieter dat hij de tekendoos van zijn ouders heeft gekregen op zijn twaalfde verjaardag, zo'n kleine zestig jaar geleden.

ALTERNATOR
GAS GENERATOR

HANS MEMLING

“Heden, verleden, de toekomst het onderbewuste, het bewuste alles omvattend, daar maak je deel van uit: van het Zijn. Dat kun je God noemen maar ik vind dat zo'n groot woord.

Zijn is allesomvattend, het kan positief zijn het kan negatief zijn. Het kan goed zijn en het kan slecht zijn maar ik streef natuurlijk naar het goede want dat slechte, dat verteert de mens, daar ga je aan kapot.

Het kwaad bestaat nou eenmaal, het is misschien noodzakelijk hoor, ik weet het ook niet. Maar uit het goede komt het kwaad voort en uit het kwaad komt vaak ook weer het goede voort, het wisselt zo om en om.

Alles vergaat in de natuur maar er komt ook weer nieuw en zo is het ook met de gebouwen. In de kunst kan lang bewaard blijven maar het kan toch een keertje verloren gaan, stuk gaan.”

De glazen bokaal

“Wat ik vorige week heb meegemaakt was ook merkwaardig. Er had iemand een glazen bokaal met gegraveerde figuurtjes door de heg gegooid, stuk gegooid.

Ik snap niet wie zoiets moois kapot gooit. Toen vond ik dat, ik dacht, goh, ik bewaar het zelfs nog als het kapot is. Ik ben aan het zoeken gegaan naar die scherven en het is duidelijk dat ze hem kapot hebben gegooid anders hadden de scherven er ook niet bij gelegen.

Ik heb dus een paar dagen later nog, of eergisteren nog, vrij veel scherven gevonden.Nu mis ik nog een scherfje. Ik heb het allemaal wel gelijmd maar ja, je ziet toch de breuk, dat kun je niet meer weg krijgen. Je kan wel zien wat het geweest is. Ik mis nog een scherfje, ik hoop dat ik dat ook nog vind dan lijm ik dat er ook nog weer in.

Maar wie gooit zoiets moois kapot hè? Waarom dat juist bij mij door de heg te gooien, daar zit meer achter.

Ik kan je het wel laten zien. Vanmiddag heb ik er nog een stukje ingelijmd.”

"Je komt nu niet zo gelegen. Ik stond net op het punt mijn ouders graf wat op te knappen. Laatst heb ik het kruisje nog opnieuw met mozaïksteentjes ingelegd. Ik heb het zelf gemaakt toen mijn moeder in 1989 overleed. Maar als je wilt mag je wel meegaan. Het is hier vlakbij, tien minuutjes fietsen."

WillyPeter

WillyPeter woont niet bij Pieter. Hij komt in de loop van de middag, schildert en maakt muziek. In de avond keert hij weer terug naar zijn plek in het bos; zijn huis zonder dak, de geheime plek.

Vader was van Indonesische afkomst en zijn moeder Nederlands. *"Ze zijn na hun trouwen terug naar Indonesië gegaan"*, zo vertelt WillyPeter me.
WillyPeter is in Roermond geboren nadat zijn ouders geremigreerd waren naar Nederland. WillyPeter is nu midden vijftig. Zijn vader is al lang geleden gestorven. Op het moment dat ik hierover met WillyPeter spreek leeft zijn moeder in Laren en is boven de tachtig. Hij gaat een paar keer per jaar op de fiets naar haar toe. Enkele reis ruim 40 kilometer.

WillyPeter is lyrisch over de zon,
de muziek,
het licht,
het esoterische,
zijn karma,
dat is zijn alles.

"Ik schrijf wel verhalen maar nu niet meer. Ik schilder alles. Ik heb een mooi erotisch schilderij gemaakt van een meisje dat daar woont." Hij wijst naar de heuvel een eindje verder. "Ik heb haar iets ouder geschilderd; ze is nog geen 18."

Ik ben in de veronderstelling dat het meisje voor WillyPeter geposeerd heeft. Als ik later het naakt in Pieters schuur zie wordt mijn aanname gelogenstraft. *"Nee ik heb haar gewoon uit het hoofd geschilderd"*, met zijn hand wijzend naar de borsten en buik van de jonge vrouw.

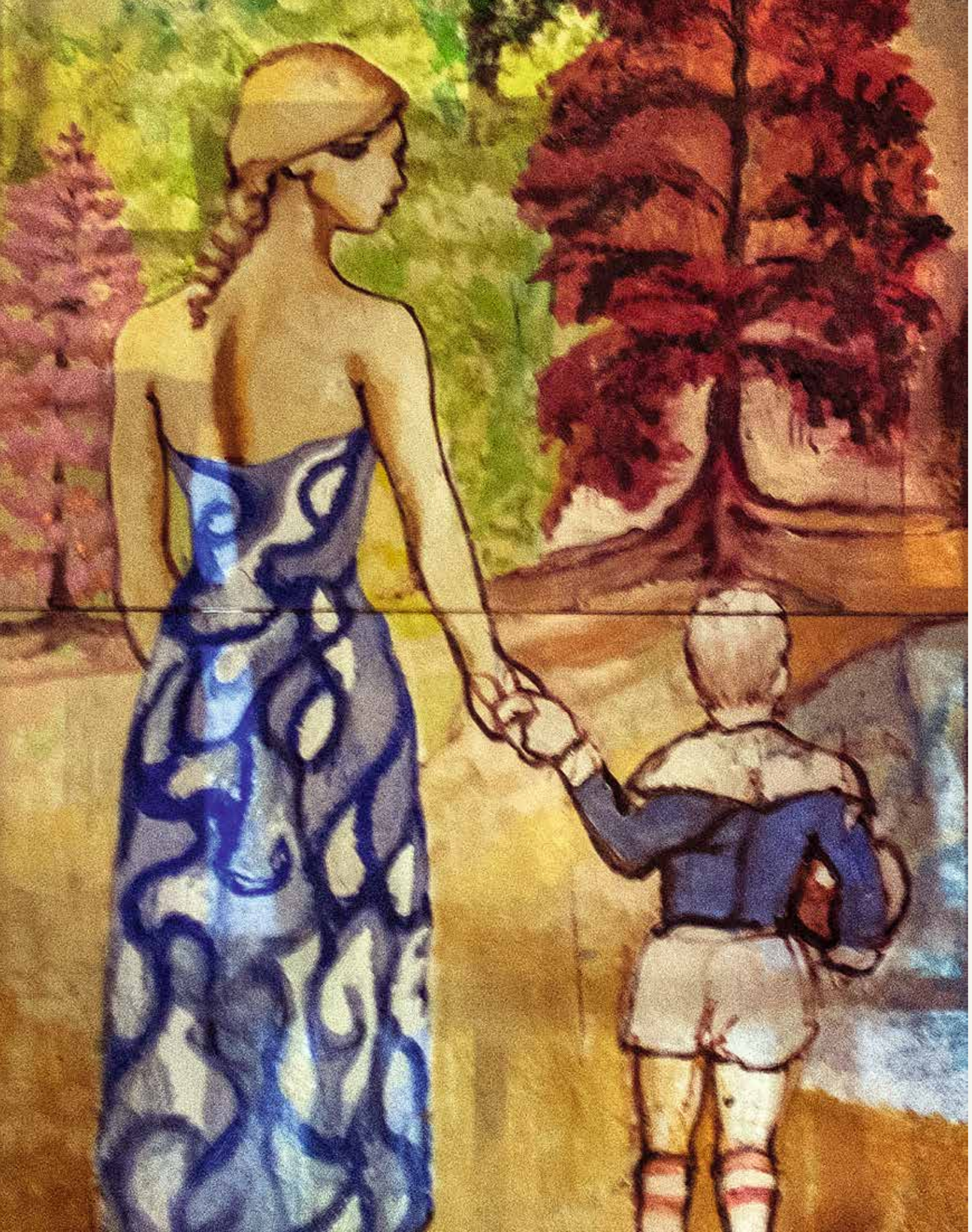

“Voor de rest kan ik niks, ja, een leuke tekening maken van iemand als ik even tijd kan vinden. Zo eventjes tussendoor tussen alle drukte in door, ja, dan vind ik het wel leuk.

Iemand aan een tafeltje hebben. Dan ging ik gewoon ergens zitten waar iedereen komt. Café Chantal, noem ik dat altijd. Waar de allerleukste mensen komen, dan ga je zitten en ga je al je spulletjes uitpakken.

Dan ga je tekenen. Wat heb je mooie handen, wat ga je doen? Zal ik jou uittekenen? Oké en dan ga je een tekening maken. Ja dan is het gewoon leuk”

“Het leven is een doorgeven, het gaat gewoon over de uitwisseling het gaat verder niet om…

Het hoeft geen pretentie te hebben, het is niet zo dat je op aarde bent om jezelf te verrijken. De koning te worden van de rijkdom zeg maar, van het bezit.

Ik geloof niet dat het een doelstelling is, het kán wel een doelstelling zijn van iemand, maar het is niet de doelstelling van het leven.

En dat is iets, ik ben meer een odeur van het vrije zijn. Het is gewoon puur, het is het leven zelf en meer hoeft het niet te zijn

Meer hoeft het niet te zijn haha, haha””

EGON SCHIELE

Rode rozen

Ik loop de tuin van Pieter in; de grote poort blijft lastig open gaan. WillyPeter snijdt in de schuur een bos rozen. Gekocht en vuurrood. *"Ik ben in een amoureuze bui"*, zegt hij als ik naar de rozen wijs. *"Ik heb vorige week gezwommen en heb een beeldschoon meisje ontmoet."* Ik vraag of hij een relatie heeft. De prachtige rode rozen ten spijt begrijp ik dat het meisje waarschijnlijk geen weet heeft van haar aanbidder. WillyPeter leeft in beelden en zijn werkelijkheid heeft daar alles mee van doen.

Pieter had me begin mei vertelt dat WillyPeter een longontsteking had. "Hoe gaat het nu met je, weer een beetje opgeknapt", vroeg ik hem. *"Ja dat zwemmen heeft me in verschillende opzichten goed gedaan"*, antwoordt hij. *"Ik heb die ontsteking opgelopen in Deventer. Ik moest naar mijn moeder. Ik voelde bovennatuurlijke krachten die me onrustig maakten en dwongen om naar haar toe te gaan. Het is ongeveer drie uur fietsen en toen ik bij mijn moeders huisje aankwam was er niemand. De tuin was helemaal uitgedroogd en zag er verwaarloosd uit. Toen wist ik al dat er wat aan de hand moest zijn en toen ik mijn moeder nergens in het huisje vond, werd ik pas echt ongerust. Ze lag al een tijdje in het ziekenhuis, vertelde de buurman. Ik ben naar het ziekenhuis gegaan; dat is de laatste keer dat ik haar gezien heb. Het was goed. Het was goed dat ik er was."*

"Hoe oud is je moeder geworden", vraag ik hem. *"Ik geloof 84, maar het kan ook ouder zijn geweest; jonger geloof ik niet."* Hij pakt een kaartje met daarop een foto van zijn moeder. Ik lees dat ze 13 mei gestorven is. *"Mijn moeder heeft me altijd gesteund; nee, we woonden niet bij elkaar en we zagen elkaar maar af en toe. Geestelijk waren we wel verbonden en ook financieel steunde ze me wel. En die dag, ik wist gewoon dat ik naar haar toe moest."* "Is ze begraven of gecremeerd WillyPeter?" *"Gecremeerd, maar ik ben er niet geweest. Dat is niks voor mij dat soort dingen."*

Het is even stil, een briesje laat het kaartje wapperen in zijn hand. De rode rozen lijken nu meer voor zijn moeder dan voor het zwemmeisje.

Het leven van Pieter en WillyPeter heeft zich voor mij ontvouwen als open zinnen. De verhouding tot hun directe omgeving, de natuur. De verkenning van het innerlijke, de stilte in hun leven, de heftigheid van hun keuze. De noodzaak van de kunst, de klank van de muziek en de kleur van de schilderijen. Dat alles appelleert aan levens van eenvoud en zuiverheid. Wandelaars op zoek naar de verbinding met 'het andere'; geestelijke rijkdom, zonder overvloed van het materiële.

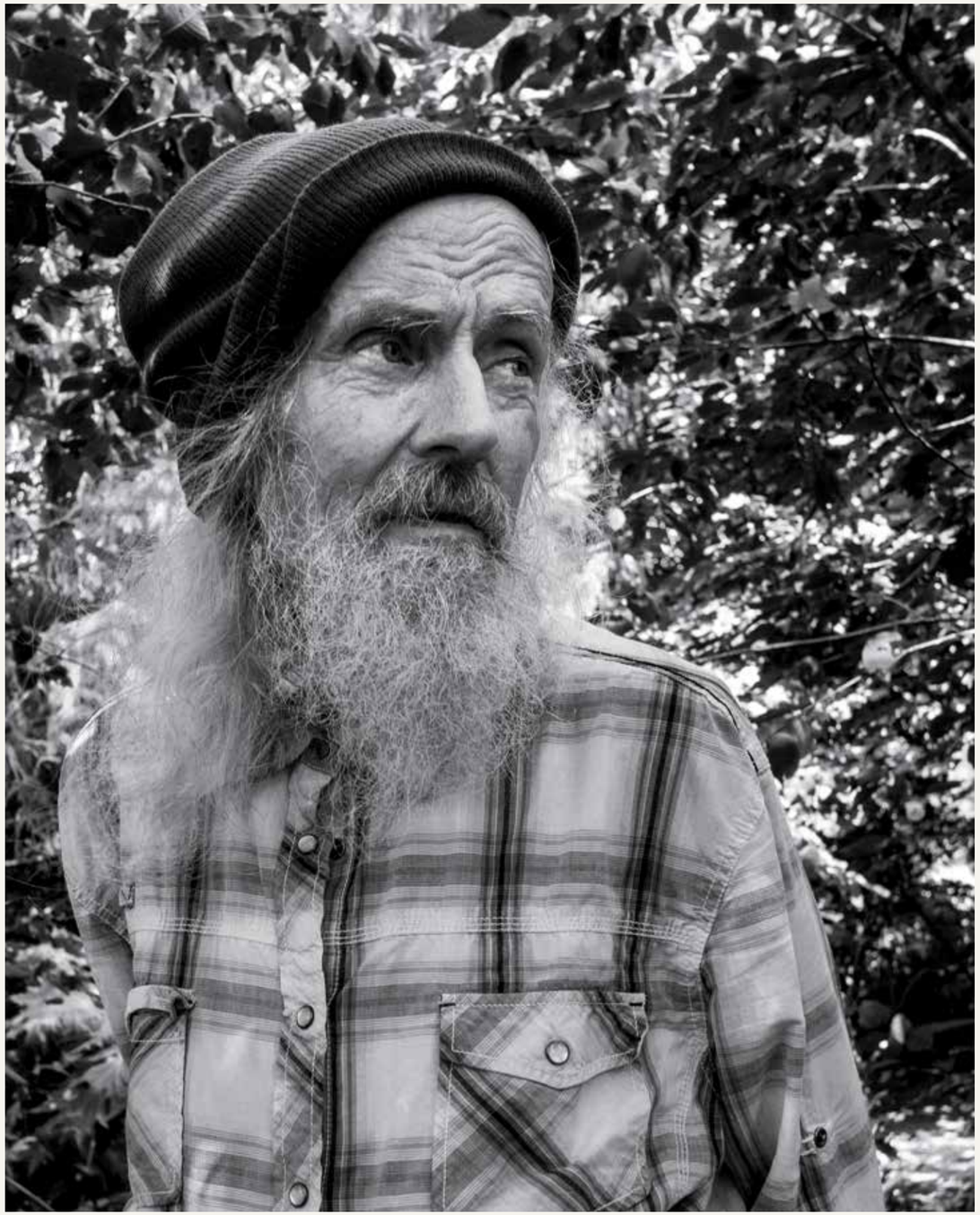

Met dank aan

Carla en Martin Jutte, buren van Pieter, zij zorgden voor het eerste contact met Pieter in maart 2014 en leverden het commentaar op de eerste proefversie;
Ad Bouw, Neerlandicus, voor de aanbevelingen en de tekstcorrectie;
An van Tuijl en Thomas Connolly, native speaker, voor de vertaling;
Dinie Wikkering, curator FOTO21, voor het beeldadvies;
Gemma Blauw, hoofdredacteur magazine FOTOgrafie, voor de editing van het beeldmateriaal en adviezen m.b.t. de vormgeving van het boek.

Een speciaal dankjewel aan Pieter en WillyPeter voor het vertrouwen en de mogelijkheid om hen 'van dichtbij te leren kennen' en hen te mogen fotograferen.

Dit boek werd mede mogelijk gemaakt door sponsoring en crowdfunding.
"Anders denken, leven en doen.
Je losmaken van het opgelegde alledaagse, geeft ruimte om dingen anders te zien en te beleven. Dit boek is een inspiratiebron voor het leiden van een uniek, creatief en duurzaam bestaan."
Nico Wissing
Studio Nico Wissing/Nlgreenlabel

Fotografie en teksten Peter van Tuijl
Schilderijen op pagina 29, 30 en 31 van Pieter; op 71 en 72 van WillyPeter
Vormgeving Elaine Jeanmaire
Druk Grafistar, Lichtenvoorde
Uitgave Peter van Tuijl in eigen beheer, 2017
ISBN 978-90-826220-0-3
NUR 653

© Copyright 2017 Peter van Tuijl, Ulft
Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, gepubliceerd of anderszins openbaar worden gemaakt zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

www.fotopetervantuijl.nl
info@fotopetervantuijl.nl

page 5 introduction

Arcadia is associated with an utopian landscape full of flowers, fruits and wonderful woods: a lovely and romantic place to be. Already an opinion from classic antiquity which in christian tradition is synonymous to paradise or the Garden of Eden.

"I had tears in my eyes when I saw the Dutch landscape being destroyed by the rise of the society of prosperity.

It was an affront to my own person, to my own soul," says culture philosopher Ton Lemaire. Since then he has lived in retirement on a farm in a remote village in the French Dordogne. An "ecological refugee" he calls himself. According to his ideas humans should search for the new Utopia. He finds it necessary that men discover earth again by sensory perceptions "before it's too late," he warns. "We should feel the earth again and start a new relationship with, for example the sky and the weather. Where walking has become a spiritual and meaningful experience again."

page 7 Pieter en WillyPeter

During the last years I got to know Pieter and in his wake WillyPeter. Pieter lives on the farm which once belonged to his parents. Most days WillyPeter shows up in the afternoon and returns to his 'own house' a glade in the wood at night.

Two men who, indeed, are no culture philosophers - nor ecological refugees - but live very close to nature and do not translate wealth into materialism. They don't have a computer, nor a TV and I didn't even discover a radio. But they have lots of books and cuttings from newspapers and magazines about art and culture, nearby and far away. They are artists; they paint and make music. They are also artists who play the instrument of life; in their way, devoid of luxury. To me, being attached to some regularity and civil life, this way of life was something I was never able to experience so closely.

A way to handle the world, some people call this unrealistic. As such, you could not only call them artists, but also hermits.

Men, who in a way, hide from the outside world which might come close when it's about living in the here and now.

The touch with their lives sometimes made me frown; about things I'm not used to and don't appear in my 'normal' way of living.

I know, not everything in life is a free choice. Situations and circumstances partly restrain the freedom of choices. Probably, as to others, this has also been with Pieter and WillyPeter. However, their current way of live, so close to "hearth and home", so weaved in nature, approaches what Lemaire calls the rediscovery of the earth.

With respect, I want to show the life of these men in a book. Men who find their Arcadia in a few square kilometers, close to home and far away from materialism. "Far away from the western world where domination of consumption, abundance and wealth, mutates human being," according to Lemaire.

page 16 Pieter

I open the big gate and walk along the garden path. Next to the house walks Pieter and when he sees me he says astonished: "Who might you be?" I tell him that my name is Peter and Martin and Carla already told him about me.

Astonishment disappears and he calls me the photographer. I shake his hand, it feels warm. The hand is red as fire and his breath is laboured. "Have you been ill?" I ask him. "I had pneumonia," he answers. "I spent two days in hospital. But I didn't like that at all. Now I've got ulcer in my leg. I wrapped toiletpaper around it because the moisture comes out. The day before yesterday I also put some ointment on but it didn't do well at all and it was very sore. I had so much pain and still do."

Pieter is leaning against a tree. The tree slopes a bit. His voice is soft and I have to lean a bit towards him to be able to understand him.

"It seems like the tree is moving" he whispers. I've got the idea he might be feverish and ask him whether it's better to come back some other time. But he shakes his head and using his thick stick he keeps himself standing, leaning against the tree.

page 21

We walk into his wild garden. It's hot for the time of year. In spite of the weather Pieter wears thick clothes. He finds himself a big, old stump to sit on, leaning on his stick.

His eyes are closed when he starts to talk. About his parents, his study at the academy, about the great number of paintings he made. Also about some of his love live. 'Once someone asked: 'Do you want sex with me ?'

"No, that would have tarnished the love for him. All night we sat on the station, hand in hand. That was so pure. It was enough." His voice whispers, nearly inaudible. Now, after all these years, being 70, I believe I can still hear the hankering in his words.

page 26

Pieter was born on 10th August 1945 on the farm.

"My father died in 1985 and my mother in 1989. Since then I live here by myself. My brother provided for me to live here for the rest of my life."

After secondary school, Pieter went to the Academy of arts in Arnhem and became an artist, specialising in the painting of landscapes, castles and picturesque buildings and portraits. He showed me many of his paintings and I took quite a lot of photos.

He gets emotional when one afternoon he tells me about his portraits and the meetings after which he made the portraits. To Pieter portraits belong to the intimacy of the painter and his muse. He is very reserved when showing the portraits.

page 33

His bike was already standing by the gate. On his handle bars were his little stool and a bag containing his drawing materials.

I repeatedly call out to him.

"Yes, I was just about to go drawing, close by. WillyPeter is not here; he went swimming. The water is still cold, but it should do him good. I used to do it a lot but now I don't

have the courage because of my leg. The skin is so thin. When I bump it will all be holes again. It took 2 years to heal.
I'm making a painting of a house nearby. They want to break it down and build it up again. I think it's such a lovely house. They already started working, these men wearing white suits.
Yesterday I also went there to draw and a man came by who was very interested. He wanted to see my work. I put some paintings in the washing room as he said he wants to come tonight."
He takes me to the washing room annex scullery. "Maybe he wants to buy a painting" I suggest. "Usually I don't like to sell paintings. It's difficult to part with them but I'm able to buy some artbooks now and I am content."
In the barn I find a lute.
"Yes, in the morning I walk in the garden and pluck the lute. I enjoy that, it's relaxing. I bought the lute 5 years ago in a second hand shop. I paid 15 euros for it."
Later, sitting at his painting spot he fetches his rather damaged Caran d'Ache drawingbox from his bag. When I mention the box he tells me that it was a gift from his parents on his 12th birthday, about 60 years ago.

page 46
"Nowadays, past, future, the subconscious, the conscious, everything enclosed. That's what you are part of: the Being. And that's what you can call God, but I think that's such a great word.
Being is enclosing everything. It can be positive, it can be negative. It can be good, and it can be bad but, of course, I reach for the good because the badness, it destroys human being.
But evil does exists, maybe it's necessary. I do not know either, but from the good comes evil and from evil often good. It turns around. But everything perishes. In nature, but also comes new again and it's the same with buildings. Also in art can be kept for a long time but still, for once it might be lost, broken down."

page 50
"Last week I had a remarkable experience.
Somebody had thrown a glass cup with engraved figures through the hedge.
It was broken.
I don't understand who can destroy something so beautiful.
And then I found it and I thought
gosh, I'll keep it even when it is broken.
Then I started looking for the splinters and it's clear they broke it otherwise the splinters wouldn't have been there to.
So I found some days later or even the day before yesterday many pieces.

And now there's still one splinter missing
I did glue everything
but yes
you still can see the cracks, you cannot eliminate ....
but you can see what it was completely
but still one piece is missing
I hope to find it
then I can put it in as well

But who throws into pieces, something so beautiful
and why exactly through my hedge something like that
there is more to it.

I can show you.
This afternoon I put another piece in."

page 58
"It's not very convenient at the moment to come. I was just about to go to my parents' grave to tidy it up a bit. Some time ago I put little mosaics on the cross. I made it myself when my mother died in 1989. But you can come if you like. It's not far away, 10 minutes cycling."

page 66 WillyPeter
WillyPeter does not live with Pieter. He appears during the afternoon, paints and makes music. At night he returns to his spot in the woods; his house without a roof, the secret place.

page 69
"My Father came from Indonesia and my mother is Dutch. After they got married they went back to Indonesia", WillyPeter tells me.
Willy Peter was born in Roermond after his parents came back to Holland. He is in his mid 50s now. His father died a long time ago. At that time his mother lives in Laren. She's already over eighty. He visits her a few times every year by bike. Single track more than 40 kilometers long.

page 70
WillyPeter is lyrical about the sun,
the music,
the light,
the esoteric,
his karma,
that's everything for him.

"I did write stories but not anymore.
I paint everything. I made a nice erotic painting of a girl that lives there."
He points out to the hill a bit further away.
"I made her look a bit older; she's not 18 yet."

I assumed the girl posed for WillyPeter.
Afterwards when I see the nude in Pieters barn my assumption proves to be false. "No, I just painted her from memory." He indicates the breasts and belly of the young woman.

page 73
"And that's all I can do, make a nice drawing of somebody. When I find some time in between all the bustle. Yes, then I am happy. Somebody sitting at a table. I just sat down where anybody could sit at the Cafe Chantal. I always say it's where the nicest people go, you sit down and unpack all your things.
And then you start to draw. You have nice hands. What are you going to do? Shall I make a drawing of you? Ok, then you start drawing. Yes, and then it's just fun."

page 76

"Life is about passing on. It is just about exchanges, it is nothing to do ...
It does not need pretension, it's not that you are on earth to enrich yourself,
to be the king of wealth, let's say of property. I don't think it's an aim of somebody and though it might be somebody's aim, it's not the purpose of life.
And that's something ... .. I'm more a man of all sorts, part of free life. It's just pure, it's life itself, and that's all it has to be.
And that's all it has to be, haha, haha."

page 82

I walk into Pieter's garden; the big gate is still difficult to open.
WillyPeter is cutting a bunch of roses in the barn. Just bought and as red as fire. "I'm in an amorous mood," he says when I point at the roses. "Last week I went swimming and met a beautiful girl." I ask him whether he has a relationship. In spite of the wonderful roses, I understand that the girl probably doesn't know about her worshipper. WillyPeter lives his life in images and his reality has everything to do with this.

At the beginning of May Pieter told me that WillyPeter had pneumonia. "How are you now, did you recover" I ask him.
"Yes, the swimming did me good in different ways," he says. "I got the infection in Deventer. I had to see my mother. I felt supernatural forces that made me feel restless and forced me to visit her. It takes about three hours to get there by bike and when I reached my mother's little house, nobody was there. The garden was completely dried out and looked neglected. By then I realized that something must be wrong and when I couldn't find my mother, I really got worried. The neighbour told me she had been in hospital for a while. I went to the hospital and that was the last time I saw her. It was ok. It made me feel good to be there."

"How old was your mother when she died?" I ask him. "I think she was 84, but maybe she was older. I don't think she was younger." He seizes a little card with a photograph of his mother on it. I read that she died on 13th May. "My mother always supported me. No, we didn't live in the same house and we only saw each other every now and then. But we were spiritually connected and she also supported me financially. And that day, I just knew I had to see her."
"Is she buried or cremated WillyPeter?"
"She was cremated, but I didn't go there. Those things; not my cup of tea."

For a moment there is no sound, a breeze makes the little card in his hand wave. It seems that the red roses are for his mother instead for the swimming girl.

page 93

To me the life of Pieter and WillyPeter has unfolded itself like open sentences. The relationship to their direct environs, nature. Reconnaissance of the inner life, the silence in their lifes, the vehemence of their choice. The necessity of art, the sound of music and the color of the paintings. All of this appeals to lifes of simplicity and purity. Walkers searching for connection to the 'different'; spiritual wealth, without abundance of the materialism.

page 96 Thanks to

Carla and Martin Jutte Pieter's neighbours, they made it possible to meet Pieter for the first time in March 2014 and they gave comments on the first specimen book;
Ad Bouw, Neerlandicus for recommandations and text correction;
An van Tuijl and Thomas Connolly, native speaker for the translation;
Dinie Wikkering, curator FOTO21, for image advice;
Gemma Blauw, head editor magazine FOTOgrafie for the editing of the book.

Special thanks to Pieter and WillyPeter for their faith and giving me the opportunity to get to know them from so close by and to be able to take photographs.

This book was made possible through sponsorship and crowdfunding.

"To think, live and act otherwise.
To undo yourself from the layed on commonness creates space to see and experience things differently. This book is a source of inspiration in order to lead a unique, creative and durable existence."
Nico Wissing
Studio Nico Wissing/NIgreenlabel

Photography and text by Peter van Tuijl
Pieters' paintings on page 29, 30 and 31 and WillyPeters' paintings on page 71 and 72
Book design Elaine Jeanmaire
Press Grafistar, Lichtenvoorde
Publication Peter van Tuijl, 2017
ISBN 978-90-826220-0-3
NUR 653

© Copyright 2017 Peter van Tuijl, Ulft
No part of this publication may be reproduced, published or otherwise made public without written permission of the author.

www.fotopetervantuijl.nl
info@fotopetervantuijl.nl